ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ) • Γραφεία: Θεμιστοκλέους 27, Αθήνα 106 77

68

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2012

Η ΕΕΔΔΑ ΞΑΝΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗ ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 68
ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2012

Εκδότης
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ

Υπεύθυνη Ύλης
ΝΤΕΠΠΥ ΚΟΥΛΟΥΡΗ

Συντακτική Επιτροπή
ΝΤΕΠΠΥ ΚΟΥΛΟΥΡΗ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ ΜΕΛΙΣΣΟΣ
ΧΑΡΗΣ ΧΑΛΒΑΤΖΟΓΛΟΥ

Γραφεία
Θεμιστοκλέους 27
Αθήνα 106 77
Τηλ: 210 38 13 052
Fax: 210 38 31 603
e mail: eedda@otenet.gr
www.eedda.gr

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Αγαπητοί φίλοι αναγνώστες,

Ενώ η Ελλάδα ζει μια εξαιρετικά δύσκολη οικονομική κατάσταση, αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, ο περίγυρός της φλέγεται κυριολεκτικά με τελευταίο σημείο αναφοράς τη Συρία. Εκεί όπου οι ιμπεριαλιστές, χρησιμοποιώντας σαν πρόσχημα την αντιδημοκρατική διακυβέρνηση της χώρας από τον Άσαντ, ανακάλυψαν ξαφνικά τον εχθρό στο πρόσωπό του, έστησαν σκηνικό εξέγερσης, όπλισαν μερίδα της αντιπολίτευσης και ιδού έτοιμη η γνωστή σε όλους μας συνταγή. Ο Άσαντ στο εδώλιο της κοινής συνείδησης σαν θύτης και ο ιμπεριαλισμός στον προσφιλή του ρόλο, αυτό του σωτήρα, παραγνωρίζοντας, όπως πάντα, τον αναντικατάστατο ρόλο του συριακού λαού, του μόνου που μπορεί και πρέπει να αποφασίσει για την τύχη τη δική του και της χώρας του.

Η αφορμή κατασκευασμένη εύκολα, η αιτία γνωστή. Οι ΗΠΑ έχουν ανάγκη να καλύψουν τα νώτα τους πριν από μια επέμβαση στο Ιράν. Επέμβαση που σχεδιάζουν καιρό τώρα και δεν χωρά περιθώρια λάθους ή ήττας. Γι'αυτό το σκοπό έχουν επενδύσει στη βοήθεια του ΝΑΤΟ και των ευρωπαίων συμμάχων τους, ανάμεσά τους και της ελληνικής κυβέρνησης που, όπως πάντα, είναι πρόθυμη να συνδράμει θέτοντας ολόκληρο το λαό στον κίνδυνο μιας γενικότερης ανάφλεξης στην περιοχή.

Και ενώ τα εργασιακά δικαιώματα καρατομούνται, μισθοί και συντάξεις πετσοκόβονται, το πενιχρό λαϊκό εισόδημα αφαιμάζεται μέσω μιας δυσβάστακτης φορολόγησης στο όνομα της παραμονής της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ. Την ώρα που η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε χώρα-παγίδα για μετανάστες και πρόσφυγες που, αναζητώντας μια καλύτερη τύχη μακριά από τις χώρες τους, δημιουργούν ασφυκτικό περιβάλλον για τους ίδιους και τους ντόπιους κάτοικους, εκατοντάδες χιλιάδες νέοι πρόσφυγες από τη Συρία εισρέουν, με τις ελληνικές αρχές ανίκανες, ανήμπορες και αρνητικές στο να δώσουν λύση στο πρόβλημα.

Ένα πρόβλημα, που ανελιπώς χρησιμοποιούν για τις κάθε φορά ανάγκες του συστήματος. Άλλοτε σαν πολιορκητικό κριό για την καρατόμηση εργασιακών δικαιωμάτων, άλλοτε σαν φόβητρο για την αυξημένη ανεργία, άλλοτε σαν ζήτημα που μόνο μια οργάνωση τύπου Χρυσής Αυγής μπορεί και θέλει να λύσει. Να και το αυγό του φιδιού, έτοιμο να εκκολαφθεί και να χρησιμοποιηθεί όπου και όποτε το χρειαστούν.

Ο ελληνικός λαός, όπως και όλοι οι λαοί, οφείλει να επαγρυπνεί, να μην πέσει σε τέτοιου είδους παγίδες, να εκφράζει την αλληλεγγύη του με όλους τους λαούς που αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους.

Η ΕΕΔΔΑ ΞΑΝΑ ΣΤΗ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑ

Της **Άννεκε Ιωαννάτου**

Μετά από το 2005, η ΕΕΔΔΑ το φετινό Ιούνιο έστειλε ξανά μια αποστολή στη Βενεζουέλα. Μετά από τις αποστολές των τελευταίων χρόνων στο Σαλβαδόρ (2007 και 2011), την Κολομβία (2007 και 2010) και το Μεξικό (2009), η ΕΕΔΔΑ με τούτη την αποστολή επισκέφθηκε ξανά μια λατινοαμερικανική χώρα, όπου οι μνήμες και οι αναφορές στον αντιαποικιοκρατικό αγώνα έχουν αφήσει βαθιά ίχνη στη σύγχρονη πολιτική ζωή, με τη διαφορά ότι στην περίπτωση της Βενεζουέλας έχουμε να κάνουμε με, από το 1998, μια προοδευτικότερη κυβέρνηση (και στο Σαλβαδόρ κάτι έχει αλλάξει από το 2009, όταν το Μέτωπο Φαραμπούντο Μαρτί νίκησε στις εκλογές, αλλά ωστόσο δεν συγκρίνεται με τη Βενεζουέλα). Στις 7 Οκτωβρίου η χώρα θα εκλέξει εκ νέου πρόεδρο και εκτός από τον Ούγο Τσάβες, που είναι τώρα, υπάρχει άλλος ένας αντίπαλος-υποψήφιος. Ένα από τα κεντρικά συνθήματα της προεκλογικής καμπάνιας αναφέρεται στο Καραμπόμπο, όπου το 1821 έγινε η αποφασιστική μάχη του απελευθερωτικού στρατού κάτω από τον Λιμπερταδόρ (ελευθερωτή) Σιμόν Μπολίβαρ ενάντια στους Ισπανούς. Άλλωστε, αυτός ο κεντρικός ήρωας-σύμβολο όλης της Λατινικής Αμερικής ήταν Βενεζουελάνος, γεννημένος το 1783 στην πρωτεύουσα Καράκας (πέθανε το 1830 στη Σάντα Μάρτα της Κολομβίας). Και στη Βενεζουέλα, όπως και σε άλλες χώρες της ηπείρου βρίσκουμε δηλαδή το μοτίβο ότι με την ήττα των Ισπανών δεν απελευθερώθηκαν πράγματι, ούτε ολοκληρώθηκε η ανεξαρτητοποίηση των χωρών αυτών, μια και ο νέος καταπιεστής, οι ΗΠΑ, διαδέχθηκε τον προηγούμενο.

Η αλληλεγγύη είναι έργο σημαντικό

Και στη Βενεζουέλα φάνηκε από την εκτίμηση για την ΕΕΔΔΑ πόσο σημαντική θεωρείται η διεθνής αλληλεγγύη. Πλήθος συναντήσεων, συνεντεύξεων είτε σε ραδιόφωνο, είτε σε τηλεοπτικά κανάλια είτε για τα έντυπα μέσα μαρτύρησαν το ενδιαφέρον για τη διεθνή σύσφιξη σχέσεων ανάμεσα στους λαούς, για την αλληλογνωριμία και υπάρχει μια κοινή εκτίμηση για τον τρόπο με τον οποίο ο διεθνής ιμπεριαλισμός χτυπάει τους λαούς σε κάθε ήπειρο.

➤➤➤

Η φιλοξενούσα οργάνωση ήταν η COSI, η Επιτροπή Διεθνούς Αλληλεγγύης, με την οποία έγινε και η πρώτη συνάντηση στις 19 Ιουνίου μέσα στο κτίριο του Κοινοβουλίου των Λατινοαμερικανικών Χωρών (το Παρλατίνο) στο ιστορικό κέντρο του Καράκας, όπου η αποστολή μας θα ξαναρχόταν τακτικά. Σε μια αίθουσα, αφιερωμένη στους αγώνες του κομμουνιστικού κινήματος, με το πορτρέτο του Πέδρο Ορτέγα Ντίας, προέδρου του ΚΚΒ μέχρι το θάνατό του το 2006, μας υποδέχθηκαν συναγωνιστές της διεθνούς αλληλεγγύης με επικεφαλής μάλιστα τον Πρόεδρο της COSI, Βίκτορ Μοράλες, ιστορικό στέλεχος με έντονη διεθνιστική δράση και ηγετικό στέλεχος του ένοπλου αγώνα ενάντια στη δικτατορία της 4ης Δημοκρατίας (τώρα η χώρα έχει την 5η Δημοκρατία). Αφιέρωσε όλη του τη ζωή στο επαναστατικό προτσές στα πλαίσια του Κομμουνιστικού Κόμματος. Παραβρέθηκαν και εκπρόσωποι των ΚΚ της Χιλής και της Κολομβίας, μέλη του Λατινοαμερικανικού Κοινοβουλίου. Το θέμα φυσικά οι εξελίξεις στη λατινοαμερικανική υποήπειρο με έμφαση στο ρόλο των διαφόρων οργανώσεων και διαδικασιών των τελευταίων ετών, όπως της UNASUR (Ένωση Νοτιοαμερικανικών Κρατών), της CELAC (Κοινότητα Κρατών της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής), της ALBA (Μπολιβαριανή Εναλλακτική Λύση για τους Λαούς της Λατινικής Αμερικής).

Εντελώς στην ατμόσφαιρα των πρωινών συζητήσεων ήταν η απογευματινή περιήγηση στο ιστορικό κέντρο του Καράκας με επισκέψεις στο σπίτι, όπου γεννήθηκε ο Σιμόν Μπολίβαρ. Στην κεντρική πλατεία (Πλατεία Μπολίβαρ) δεσπόζει ένα γλυπτό, που παριστάνει τον Μπολίβαρ σε άλογο. Μετά την άνοδο του Τσάβες στην εξουσία η κουλτούρα γύρω από τον Μπολίβαρ έχει πάρει νέες διαστάσεις. Η χώρα ονομάζεται Μπολιβαριανή Δημοκρατία της Βενεζουέλας, το νόμισμα ονομάζεται μπολίβαρ φουέρτε και μπολιβαριανισμός η αντίληψη του Τσάβες περί της πορείας προς το σοσιαλισμό.

20 Ιουνίου

Η συνάντησή μας την επόμενη μέρα με το Κίνημα Γυναικών Κλάρα Τσέτκιν έλαβε χώρα σ'ένα ιστορικό κτίριο, που ονομάζεται Σπίτι Χοσέ Μαρτί. Ο μεγάλος Κουβανός επαναστάτης ποιητής και ηγετική μορφή του αγώνα για την ανεξαρτησία της Λατινικής Αμερικής, που το 1891 δημοσίευσε στη Νέα Υόρκη το περίφημο δοκίμιο «Η δική μας Αμερική», έζησε το 1881 για έξι μήνες σ'αυτό το σπίτι. Το ινστιτούτο που στεγάζεται εκεί, έχει σαν στόχο τη μελέτη και διάδοση του προοδευτικού στοχασμού της Λατινικής Αμερικής με μια πλατιά θεματική, που καλύπτει θέματα πολιτισμού, οικονομίας, νεολαίας, κλπ.

Το Κίνημα Γυναικών Κλάρα Τσέτκιν έχει αλλού την έδρα του, αλλά συνεργάζεται με το Σπίτι Χοσέ Μαρτί σαν ομάδα στήριξης. Το «Κλάρα Τσέτκιν» στα πλαίσια της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Ομοσπονδίας Γυναικών παλεύει και για την ειρήνη, την αλληλεγγύη και ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Διάλεξαν το όνομα «Κλάρα Τσέτκιν» για να τιμήσουν αυτή τη Γερμανίδα επαναστάτρια και αγωνίστρια για τα γυναικεία δικαιώματα, στην οποία οφείλεται η πρωτοβουλία για την καθιέρωση της 8ης Μαρτίου σαν παγκόσμια μέρα των γυναικών. Στη Βενεζουέλα υπάρχουν 46 γυναικείες οργανώσεις και καταλάβαμε ότι η δουλειά στις γυναίκες είναι εξαιρετικά δύσκολη, ιδιαίτερα στον τομέα της πολιτικής και συνδικαλιστικής συνείδησης. Η πολυδιάσπαση στο γυναικείο κίνημα αντανακλά την κατάσταση, που υπάρχει και στο εργατικό κίνημα. Είναι πολλαπλές οι γνωστές προσπάθειες άμβλυνσης της ταξικής συνείδησης και της καλλιέργειας μιας εργατικής αριστοκρατίας. Η άμεση πολιτική δουλειά βρίσκει πολλά εμπόδια, κάτι που έχει σοβαρές επιπτώσεις στο γυναικείο κίνημα. Σε περιοδείες γυναικεία στελέχη κάνουν ιδεολογικά μαθήματα. Το «Κλάρα Τσέτκιν» αντιπροσωπεύεται και στις 24 πολιτείες της χώρας.

Πολιτική και κουλτούρα

Το απόγευμα κάναμε μια ξεναγημένη (άλλωστε, όλες ο επισκέψεις μας σε μουσεία ήταν ξεναγημένες) επίσκεψη στο Καπιτώλιο, στην Εθνοσυνέλευση, ένα εντυπωσιακό κτίριο, χώρο συνεδριάσεων των 175 βουλευτών της χώρας, αλλά –καθώς φάνηκε– και χώρο με αίθουσες με πίνακες, τοιχογραφίες και φρέσκος που απεικονίζουν τις διάφορες μάχες για την Ανεξαρτησία.

Το ιστορικό πολιτιστικό μας απόγευμα συνεχίστηκε με επισκέψεις στο μουσείο Σιμόν Μπολίβαρ, καθώς και στο Δημαρχείο, που διαθέτει μακέτες του Καράκας της εποχής της αποικιοκρατίας, αλλά και μακέτες που παριστάνουν την προκολομβιανή εποχή. Εκεί έγινε μια σύντομη συνάντηση με μέλη του ΔΣ του Συνδέσμου Μπολιβαριανής Δημοκρατίας.

21 Ιουνίου

Στο ταξίδι αυτό υπήρξε μια αρμονική σύνδεση της πολιτικής με την ιστορία και τον πολιτισμό για να διαπιστώσουμε πόσο αδιάρρηκτα δεμένα είνα αυτά μεταξύ τους. Έτσι, την άλλη μέρα επισκεφθήκαμε την έδρα του ΚΚ Βενεζουέλας για να μάθουμε και εκεί πολλά και πολύ ενδιαφέροντα ιστορικά γεγονότα συνδεδεμένα κι αυτά με τη σημερινή δράση. Τα πορτρέτα διαφόρων εξέχοντων αγωνιστών έγιναν αφορμή για μια βαθύτερη γνωριμία με την πολύπαθη, αλλά και ηρωική ιστορία (μα γινόταν αλλιώς;) και αυτού του Κόμματος. Ξεχωρίζει η Όλγα Λουσάρδο, η οποία ίδρυσε το 1928 τους μαρξιστικούς κύκλους και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις στο δυτικό μέρος της χώρας, έλαβε μέρος στον ένοπλο αγώνα, ήταν για 20 χρόνια διευθύντρια της Κομματικής Σχολής Στελεχών, που αργότερα μετονομάστηκε σε Σχολή «Όλγα Λουσάρδο» και είναι σήμερα 95 ετών, παράδειγμα ολοκληρωμένης κομμουνίστριας.

Ξεχωρίζει και ο Αλμπέρτο Ροβέρο, μάρτυρας του Κόμματος, ο

οποίος ίδρυσε το 1947 την Κομμουνιστική Νεολαία Βενεζουέλας, μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΒ, στρατιωτικός διοικητής στον ένοπλο αγώνα, το 1965 τον συνέλαβαν και τον βασάνισαν φρικτά πετώντας τον στη θάλασσα αλυσσοδεμένο, αλλά τον ξέβρασε η θάλασσα, στιγμή που την απεικονίζει ένας πίνακας. Επίσης υπήρχε ένας πίνακας με το πορτρέτο του ιδρυτή της εφημερίδας του ΚΚΒ, Γουστάβο Ματσάδο.

Η συζήτηση και συνέντευξη με τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας Τριμπούνα Ποπουλάρ (Λαϊκό Βήμα) σήμανε όχι μόνο μια βαθύτερη γνωριμία με την εφημερίδα, αλλά και μια αμοιβαία γνωριμία τονώνοντας τον κοινό μας στόχο στους τομείς της διεθνούς αλληλεγγύης και του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα.

Την ίδια μέρα, το βραδάκι, ξεκίνησε το ταξίδι μας για το Πουέρτο λα Κρους στην πολιτεία Ανσοάτεγι, 450 χλμ. ανατολικά του Καράκας.

Καραϊβική και πετρέλαιο

Μέχρι τις 26 Ιουνίου μείναμε σ'αυτή την πόλη της Καραϊβικής. Ο κόλπος του Πουέρτο λα Κρους έχει πολλά λιμάνια με διάφορα ονόματα. Δύο απ' αυτά χρησιμοποιούνται για τη μεταφορά του πετρελαίου από τα διϋλιστήρια, το ένα είναι εμπορικό και εξυπηρετεί μικρά δεξαμενόπλοια, το άλλο είναι μεγάλο. Ανάμεσα στα δύο βρίσκεται το λιμάνι που εξυπηρετεί εσωτερικά δρομολόγια προς το τουριστικό νησί Μαργαρίτα. Η περιοχή είναι γνωστή λόγω της μεταφοράς τεράστιων ποσοτήτων πετρελαίου από τις νοτιότερες περιοχές με τα κοιτάσματα, τις εγκαταστάσεις επεξεργασίας του και τις διεθνείς εξαγωγές του. Άλλωστε, μάθαμε ότι στη χώρα ανοίγουν όλο και περισσότερες πετρελαϊκές ζώνες εις βάρος της αγροτικής παραγωγής, διότι πολλοί χωρικοί αφήνουν πια τα χωράφια για την πιο καλά πληρωμένη δουλειά στον πετρελαϊκό τομέα.

Στις 22 του μηνός μεταφερθήκαμε στη Βαρκελώνη, πρωτεύουσα της πολιτείας, για να λάβουμε μέρος σε μια προεκλογική συγκέντρωση και πορεία του Μεγάλου Πατριωτικού Πόλου (ραχοκοκκαλιά του το PSUV, το Ενιαίο Σοσιαλιστικό Κόμμα Βενεζουέλας, του Τσάβες και το ΚΚΒενεζουέλας) μοιράζοντας στα γύρω μαγαζιά την εφημερίδα του ΚΚ, την Τριμπούνα Ποπουλάρ. Αφορμή ήταν ο εορτασμός της μάχης του Καραμπόμπο στις 24 Ιουνίου του 1821, που έδωσε το όνομά της και στη φετινή προεκλογική εκστρατεία. Το PSUV

ιδρύθηκε το 2007 από το Κίνημα της 5ης Δημοκρατίας του Τσάβες και είναι το μεγαλύτερο κόμμα της χώρας. Το ΚΚΒενεζουέλας κατέθεσε τον Απρίλη του 2011 τις προτάσεις του για τον Πατριωτικό Πόλο, τις οποίες έδωσε και γραπτά στον Τσάβες και στις οργανώσεις και τα κόμματα που τον στηρίζουν, με την ονομασία «Ενότητα των Πατριωτικών Δυνάμεων για την εμβάθυνση της Επανάστασης – Προτάσεις του ΚΚ Βενεζουέλας για τον «Πατριωτικό Πόλο». Σ' αυτές αναφέρεται η ανάγκη ο ΠΠ να «ξεπεράσει τον εκλογικό του χαρακτήρα και να αποτελέσει τη βάση για να οικοδομηθεί η μόνιμη οργανική έκφραση της αντιιμπεριαλιστικής συμμαχίας». Στόχος της θα είναι «η εμβάθυνση της κοινωνικής αλλαγής που έχει ξεκινήσει, με τους αντιιμπεριαλιστικούς, απελευθερωτικούς και λαϊκοδημοκρατικούς μετασχηματισμούς». (...) «Οι δυνάμεις μέσα σ'αυτή τη συμμαχία που είμαστε ιστορικά και αντικειμενικά δεσμευμένες με μεγαλύτερη συνέπεια με τη σοσιαλιστική προοπτική, έχουμε ταυτόχρονα το καθήκον να προχωρήσουμε στη δημιουργία του Λαϊκού Επαναστατικού Μπλοκ (BRP), προκειμένου να λυθεί η βασική, θεμελιώδης αντίθεση της κοινωνίας – ανάμεσα στον κάθε φορά και πιο κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και την ιδιωτική ιδιοποίηση του κεφαλαίου».

Άλλωστε, η εφημερίδα των κομμουνιστών, Τριμπούνα Ποπουλάρ, στα τέλη Ιουνίου, δημοσίευσε άρθρο, στο οποίο διευκρινίζει, γιατί το ΚΚ στηρίζει τον Τσάβες. Σέβεται το αναμφισβήτητο γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία του λαού νιώθει ότι την αντιπροσωπεύει ο Τσάβες, αλλά «οι κοινωνικές διαδικασίες δεν μπορούν να μετρηθούν με τα εκλογικά συστήματα του αστικού κράτους. (...) η κύρια αντίθεση στη Βενεζουέλα αυτή τη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή δεν είναι ανάμεσα σε «τσαβιστές» και «αντιτσαβιστές», αλλά ανάμεσα στα συμφέροντα της πατρίδας και τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και τελικά είναι η ανάγκη να σπάσουμε οριστικά τα δεσμά της εξάρτησης. Σ'αυτά τα πλαίσια, όλα όσα υπηρετούν τη συσσώρευση των επαναστατικών λαϊκών δυνάμεων, είναι θετικά για να ανοίξουμε πραγματικές προοπτικές για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού με κανέναν άλλο στην πρωτοπορία εκτός από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. (...) Αυτός είναι ο πολιτικο-ιδεολογικός οδηγός για να συμβάλει στη μάχη για την επανεκλογή του Τσάβες στην επαναστατική εμβάθυνση του βενεζουελάνικου προτσές».

Σύμφωνα με τον αρχισυντάκτη και μέλος του ΠΓ Κάρλος Ακίνο στην ίδια έκδοση, η υποψηφιότητα του αντίπαλου αντιπροσωπεύει τις πολυεθνικές εταιρίες, ενώ η υποψηφιότητα του Τσάβες την πατρίδα, το λαό, την ανεξαρτησία, την εθνική κυριαρχία και την κυρίαρχη ανάπτυξη του λαού.

Η συγκέντρωση στη Βαρκελώνη, πάντως,ήταν μεγάλη και μαχητική με την πλειοψηφία του κόσμου ντυμένη στα κόκκινα, ως συνήθως.

Το απόγευμα, στο ξενοδοχείο, ακολούθησε συνάντηση με την ηγεσία της περιφερειακής οργάνωσης της Κομμουνιστικής Νεολαίας Βενεζουέλας, η οποία ενδιαφέρθηκε παρά πολύ για την οικονομική κρίση στην Ευρώπη και για την κατάσταση στην Ελλάδα, αλλά κι εμείς μάθαμε για τις αλλαγές στα πανεπιστήμια επί Τσάβες με την πρόσβαση πλέον σ'αυτά των φτωχότερων στρωμάτων, την αριθμητική τους αύξηση και γενικότερα για την καταπολέμηση του αναλφαβητισμού.

Το Σαββατοκύριακο 23 και 24 Ιουνίου συνδυάσαμε το τερπνό μετά του ωφελίμου πηγαίνοντας με βάρκα σε διάφορα νησάκια με χαρακτηριστικές φυσικές ομορφιές, με δελφίνια, σπηλιές και βράχια και απότομες αλλαγές της χλωρίδας καταλήγοντας σε μία παραλία με τροπική βλάστηση και ψαροταβέρνα.

25 Ιουνίου

Δευτέρα. Μέρα φορτωμένη με συναντήσεις και συνεντεύξεις. Ξεκινώντας στις 7 το πρωί με μια ραδιοφωνική συνέντευξη με βουλευτή του PSUV. Ακολούθησε συνέντευξη με 6 τοπικά τηλεοπτικά κανάλια και εφημερίδες, επίσκεψη στο σπίτι-μουσείο του Έλληνα γλύπτη Δημήτρη Δήμου, ο οποίος από τη γενέτειρά του Ρουμανία είχε φύγει επί Τσαουσέσκου για να εγκατασταθεί στη Βενεζουέλα.

Η συνάντηση μετά με την περιφερειακή οργάνωση του ΚΚΒ επικεντρώθηκε ιδιαίτερα στον τομέα της ενέργειας, τις εκλογές, την πρόταση νόμου εκ μέρους του ΚΚΒ για τα εργατικά συμβούλια, και στη δραματική χρονιά του 2002 με το πραξικόπημα εναντίον του Τσάβες, τη σύντομη απαγωγή του και το εργοδοτικό μποϊκοτάζ της πετρελαϊκής βιομηχανίας που παράλυσε τη χώρα. Ενδιαφέρον έχει ο τρόπος με τον οποίο συσπειρώθηκαν άντρες και γυναίκες στο κίνημα κατά του πραξικοπήματος και του λοκάουτ που ακολούθησε. Άλλωστε, μάθαμε ότι ο αντίπαλος υποψήφιος για τις προεδρικές εκλογές στις 7 Οκτωβρίου, ήταν πρωτεργάτης του πραξικοπήματος του 2002 με σαφείς σχέσεις με παραστρατιωτικούς της Κολομβίας και διακριτή συμμετοχή στις ενέργειες κατά της πρεσβείας της Κούβας...

Λίγο μετά έγινε η επίσκεψη στον κυβερνήτη της πολιτείας Ανσοάτεγι, άνθρωπο συριακής καταγωγής, ο οποίος ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για θέματα αλληλεγγύης και είχε κινηθεί προσωπικά πάρα πολύ στη βοήθεια προς τα θύματα του μεγάλου σεισμού του 2005 στο Πακιστάν. Υπενθυμίζουμε, ότι τότε στο Πακιστάν είχε γίνει ολόκληρη εκστρατεία ιατρικής βοήθειας από ομάδα Κουβανών γιατρών. Η συνάντησή μας είχε χαρακτήρα γνωριμίας και ανταλλαγής απόψεων.

Ένα τηλεοπτικό κλιμάκιο παραβρισκόταν για να καταγράψει τη συνάντηση και να πάρει δηλώσεις από την ΕΕΔΔΑ.

Στις 26/6 επιστρέψαμε στο Καράκας για να συνεχίσουμε εκεί τις επαφές, τις συναντήσεις και τις συνεντεύξεις.

Στις 27/6 υπήρξε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ενημέρωση από το Τμήμα Διεθνούς Πολιτικής του ΚΚΒ με το βουλευτή στο Λατινοαμερικανικό Κοινοβούλιο, το Παρλατίνο, Καρόλους Βίμερ (από τις 12 έδρες, που έχει η Βενεζουέλα, τη μία καταλαμβάνει το ΚΚΒ). Το ευρύτατο φάσμα από θέματα της βενεζουελάνικης κοινωνίας, που θίχτηκε, μας βοήθησε να καταλάβουμε την περιπλοκότητα αυτής της χώρας και τη δυσκολία των αγώνων εκεί, βεβαίως και τις προόδους που επιτεύχθηκαν επί Τσάβες, αλλά και πού σκοντάφτει η περαιτέρω προσπάθεια.

Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε και συνέντευξη με την εφημερίδα Correo del Orinoco, καθώς και στο ραδιοφωνικό σταθμό της Εθνοσυνέλευσης.

Στις 28/6 ξαναμπήκαμε στο πανέμορφο κτίριο της Εθνοσυνέλευσης για μια συνάντηση με την αντιπρόεδρό της Blanca Eekhout, η οποία συντονίζει τον πολιτικό αγώνα του σοσιαλιστικού κόμματος. Τόνισε ότι η χώρα βρίσκεται σε κρίσιμη φάση, που θυμίζει τη μάχη του Καραμπόμπο, την τελική μάχη ενάντια στους Ισπανούς αποικιοκράτες. Είμαστε σε μια διαδικασία μεταρρύθμισης του μπολιβαριανού συντάγματος. Για πρώτη φορά θα περιληφθούν οι ιθαγενείς και οι γυναίκες και όσοι δεν είχαν περιληφθεί μέχρι τώρα, ώστε όλοι να μπορούν να ψηφίζουν και να ψηφίζονται. Τόνισε επίσης την απόλυτη ανάγκη στήριξης του Τσάβες ειδικά μέσα στην παγκόσμια κρίση. Διαφορετικά η χώρα θα κάνει μεγάλα βήματα πίσω χάνοντας τη σοσιαλιστική προοπτική προς όφελος της αποικιοκρατίας. Η ενότητα των προοδευτικών λατινοαμερικανικών δυνάμεων είναι απαραίτητη. Είναι ανάγκη να υπερασπιστούμε την επανάσταση που έγινε στη Βενεζουέλα. Φτάνει να δει κανείς τι έγινε στην Ονδούρα το 2009 και πριν από λίγες μέρες στην Παραγουάη. Έχει ξεκινήσει μια εκστρατεία δαιμονοποίησης του Τσάβες. Γενικός στόχος είναι να πέσουν οι δημοκράτες ηγέτες, τόνισε. Έθιξε και άλλα θέματα, όπως την επικίνδυνη κατάσταση που δημιουργείται μέσω της Κολομβίας, είναι πολύ μεγάλα τα σύνορα μ'αυτή τη χώρα και οι παραστρατιωτικοί διεισδύουν.

Ένας λαϊκός στρατός;

Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε συνάντηση με το Πολιτικοστρατιωτικό Μέτωπο, ένα νέο μέτωπο, που νομικά συγκροτήθηκε το 2009, αλλά σαν επιτροπή είχε ξεκινήσει νωρίτερα. Αποτελείται από στρατιωτικούς εν αποστρατεία και από πολίτες διαφόρων ειδικοτήτων (οι δικηγόροι είναι αρκετοί). Αυτή η «διπλωματία των λαών», όπως έχει ονομαστεί χαρακτηριστικά, λειτουργεί μέσα στα πλαίσια της μπολιβαριανής διαδικασίας. Συναντιώνται πολιτικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Στη Βενεζουέλα οι ένοπλες δυνάμεις προστατεύουν το λαό, μας έλεγαν, έχουν μια βαθιά παράδοση από την εποχή των Ισπανών αποικιοκρατών. Δηλαδή, πάντα είχαν πατριωτικές στρατιωτικές δυνάμεις. Ο στρατός στη Βενεζουέλα αντλεί από τα λαϊκά στρώματα σε αντίθεση με άλλες χώρες, όπως η Χιλή και η Κολομβία. Το φαινόμενο αυτό

παίρνει μεγαλύτερες διαστάσεις με την κυβέρνηση Τσάβες. Πρέπει να τιμούνται οι αγώνες όλων των στρωμάτων του λαού. Ο Βενεζουελάνος στρατιώτης ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσει όπλα ενάντια στο λαό. Στρατός δεν πάει να πει δικτατορία. Ένας στρατιωτικός γιατρός μπορεί να πηγαίνει στις λαϊκές γειτονιές για ιατρική βοήθεια. Ιστορικές προσωπικότητες - άξονες έμπνευσης του κινήματος αυτού είναι οι Σιμόν Μπολίβαρ, Εσεκιέλ Σαμόρο (1817-1860, στρατιώτης, ηγέτης των Φεντεραλιστών στον Ομοσπονδιακό Πόλεμο του 1859-63, σκοτώθηκε και ένα πανέμορφο πάρκο μέσα στην καρδιά του Καράκας, στο οποίο πήγαμε την άλλη μέρα, έχει το όνομά του) και Σιμόν Ροδρίγες (1769-1854, φιλόσοφος και παιδαγωγός, πνευματικός ταγός του Σιμόν Μπολίβαρ). Και οι τρεις είναι μεγάλες μορφές των απελευθερωτικών αγώνων. Είναι οι ρίζες μας, όπως μας βεβαίωσαν οι εκπρόσωποι του Πολιτικοστρατιωτικού Μετώπου.

Για ν'αλλάξουμε εντυπώσεις ανεβήκαμε μετά με τελεφερίκ στο Εθνικό Πάρκο Γουαράιρα στο βουνό Άβιλα, που υψώνεται πάνω από το Καράκας.

29 Ιουνίου

Το άλλο πρωί έγινε μια πολύ σύντομη συνάντηση με εκπροσώπους της παγκόσμιας νεολαίας, που παραβρέθηκαν στο Καράκας για ένα διεθνές σεμινάριο με θέμα την κρίση του καπιταλισμού, τα δικαιώματα της νεολαίας και την προοπτική της επανάστασης.

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε μια φτωχογειτονιά, μια λαϊκή συνοικία (barrio) σαν κι αυτές που είχε γίνει η εκστρατεία «Barrio Adentro», η οποία είχε ξεκινήσει εδώ και μερικά χρόνια από την κυβέρνηση Τσάβες για να βελτιωθούν οι συνθήκες ιατρικής περίθαλψης στις φτωχογειτονιές. Τα barrios απλώνονται στους λόφους γύρω από το Καράκας με τα ατέλειωτα φθαρμένα φτωχόσπιτα. Ήταν μια πολύ ζωντανή συνάντηση με τους κατοίκους της κοινότητας Σεμεντάριο Σάντα Ροσαλία, οι οποίοι μαζεύονται κάθε Πέμπτη απόγευμα. Μας υποδέχθηκαν για να μας μιλήσουν για τη ζωή τους, πώς οργανώνεται τώρα. Ο νόμος που ψηφίστηκε το 2006 για τα κοινοτικά συμβούλια προβλέπει τέτοια να συγκροτούνται. Κοινότητα είναι το σύνολο των οικογενειών που κατοικούν σε μια συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή, συνδέονται μεταξύ τους με μια κοινή ιστορία και κοινά συμφέροντα, χρησιμοποιούν τις ίδιες δημόσιες υπηρεσίες, μοιράζονται κοινές οικονομικές, κοινωνικές και πολεοδομικές ανάγκες. Χωρίς αμφιβολία υπάρχουν βελτιώσεις, ιδιαίτερα στον τομέα της υγείας και της υγιεινής, αλλά και η παιδεία παρέχεται δωρεάν. Υπάρχει και σύστημα φροντίδας και αναδοχής παιδιών. Λειτουργούν επίσης αγορές με προϊόντα κατ' ευθείαν από τον αγρότη χωρίς μεσάζοντες. Υπάρχουν και δομές αυτοχρηματοδότησης. «Σπάμε τα σύνορα, που δημιουργεί ο καπιταλισμός σε αυτό το μικροοικονομικό επίπεδο», έλεγε κάπως ουτοπιστικά ο πρόεδρος της συγκεκριμένης κοινότητας, τονίζοντας ότι ο σοσιαλισμός προχωράει με πράξεις και όχι με λόγια. Πάντως, στήσανε ένα ολόκληρο δίκτυο κοινωνικής συμβίωσης και πρακτικής βοήθειας μέσα στην προηγούμενη μιζέρια.

Στις ευχάριστες ώρες που περάσαμε μαζί με τους κατοίκους, μάθαμε πολλά, ανάμεσα σ' άλλα και για το θέμα της γης και το ιδιοκτησιακό καθεστώς των κατοικιών.

30 Ιουνίου.

Μέρα αναχώρησης, επομένως αποχαιρετισμού. Την άλλη μέρα θα ξεκινούσε επίσημα η προεκλογική περίοδος και σύντροφοι και συναγωνιστές θα σκορπίζονταν για τους επόμενους μήνες σε όλη τη χώρα μέχρι τις 7 Οκτωβρίου, ημέρα των προεδρικών εκλογών. Πήραμε μια γερή γεύση του τι παει να πει Βενεζουέλα τώρα, 14 χρόνια μετά την άνοδο στην εξουσία του Ούγο Τσάβες. Δεν μπορούμε παρά να ευχηθούμε καλή επιτυχία στον Πατριωτικό Πόλο!

ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

Μέσα στον Ιούνη, άλλο ένα πραξικόπημα «σύγχρονου» τύπου οργανώθηκε με επιτυχία στη Λατινική Αμερική, από την πρεσβεία των ΗΠΑ και την ντόπια ολιγαρχία. Και αυτό, όπως και στην Ονδούρα το 2009, είχε νέα χαρακτηριστικά, αρκετά διαφορετικά απ' ό,τι τα παλιά παραδοσιακά στρατιωτικά πραξικοπήματα των δεκαετιών '60, 70 και 80. Οπωσδήποτε και στα δύο, τόσο στην Ονδούρα το 2009 όσο και στην Παραγουάη το 2012, εκδιώχτηκαν βίαια οι εκλεγμένοι πρόεδροι Μανουέλ Σελάγια και Φερνάντο Λούγο, αντίστοιχα. Και τα δύο πραξικοπήματα χαρακτηρίστηκαν «κοινοβουλευτικά» πραξικοπήματα. Αλλά από εκεί και πέρα αρχίζουν οι διαφορές.

Στις 22 του Ιούνη, ύστερα από «δίκη με συνοπτικές διαδικασίες» κατά του προέδρου Λούγο για το θάνατο 11 αγροτών και 6 αστυνομικών, το Κογκρέσο αντικατέστησε τον πρόεδρο της χώρας, που είχε εκλεγεί τον Απρίλη του 2008, βάζοντας στη θέση του τον Φεδερίκο Φράνκο, αντιπρόεδρο της κυβέρνησης του Λούγο.
Ο Φεδερίκο Φράνκο ανήκει στο Φιλελεύθερο Ριζοσπαστικό Αυθεντικό Κόμμα (PLRA), το κόμμα που είχε επιτρέψει ο ίδιος ο δικτάτορας Αλφρέδο Στρέσνερ κατά τα 35 χρόνια της εξουσίας του, προκειμένου να «παίξει» το ρόλο της «αντιπολίτευσης». Ανήκει δηλαδή στην παραδοσιακή Δεξιά της χώρας.

Ο Φερνάντο Λούγο, αντίθετα, είναι πρώην επίσκοπος και εκλέχτηκε με το σύνθημα της καταπολέμησης της φτώχειας, σε μια χώρα όπου

ΚΑΤΑΔΙΚΗ

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ) καταδικάζει κατηγορηματικά τη βίαιη αποπομπή του εκλεγμένου προέδρου της Παραγουάης, Φερνάντο Λούγο, από το Κογκρέσο και τη Γερουσία της χώρας, ύστερα από μια «δίκη-φάρσα» για το θάνατο 11 αγροτών και 6 αστυνομικών στο Κουρουγουάτι.

Είναι το δεύτερο πραξικόπημα ουσιαστικά τα τελευταία χρόνια στη Λατινική Αμερική, μετά την Ονδούρα, όπου αντί των γνωστών παραδοσιακών μορφών, ο ιμπεριαλισμός και οι ντόπιες ολιγαρχίες χρησιμοποιούν πολιτικές διαφωνίες και συγκρούσεις ανάμεσα στην εκτελεστική και τη νομοθετική εξουσία, εφαρμόζοντας έτσι τη μορφή των δήθεν «κοινοβουλευτικών» πραξικοπημάτων.

Καλούμε τις κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης να καταδικάσουν το πραξικόπημα και να μην αναγνωρίσουν τη νέα κυβέρνηση του Φεδερίκο Φράνκο. Καλούμε τον ελληνικό λαό να δείξει την αλληλεγγύη του με το λαό της Παραγουάης που αντιστέκεται με κάθε τρόπο στη νέα αυτή πραξικοπηματική ενέργεια και να καταδικάσει κάθε άλλη προσπάθεια αποσταθεροποίησης στη Λατινική Αμερική.

Αθήνα, 26 Ιούνη 2012

➤➤➤

το 20% των γαιοκτημόνων κατέχουν το 80% της γης. Ωστόσο, πολύ γρήγορα απογοήτευσε τους ψηφοφόρους του, αφού δεν τήρησε τις προεκλογικές του υποσχέσεις: Δεν προχώρησε σε αγροτική μεταρρύθμιση –παλιό λαϊκό αίτημα-, απομακρύνθηκε από το μαζικό και κοινωνικό κίνημα, ψήφισε έναν σκληρό «αντιτρομοκρατικό» νόμο και προώθησε τη στρατιωτικοποίηση στα βόρεια της χώρας. Και φυσικά, άφησε ουσιαστικά άθικτο το μηχανισμό της πανίσχυρης αστυνομίας που είχε κληρονομήσει από τον Στρέσνερ.

Έτσι, ενώ ο Μανουέλ Σελάγια στην Ονδούρα κάλεσε αμέσως το λαό σε αντίσταση με αποτέλεσμα το μέχρι τότε καχεκτικό κίνημα της Ονδούρας να πάρει τα πάνω του και να ενισχυθεί σημαντικά (ακόμα και σήμερα, τρία χρόνια μετά, εξακολουθεί η άγρια καταστολή του από το σημερινό καθεστώς), ο Λούγο, παρά την υποστήριξη που έλαβε αμέσως από τις περισσότερες λατινοαμερικάνικες χώρες και τους διακρατικούς οργανισμούς τους, δεν κάλεσε τις λαϊκές δυνάμεις σε αντίσταση αλλά αποδέχτηκε σχεδόν αδιαμαρτύρητα την αντικατάστασή του.

Ο Λούγο είναι ο δεύτερος λατινοαμερικάνικος εκλεγμένος ιερωμένος, μετά τον Αριστίντ στην Αϊτή το 1991. Ο Αριστίντ κυβέρνησε το 1991, το 1994-1996 και το 2000-2004. Αντικαταστάθηκε όλες τις φορές από βίαια πραξικοπήματα όπου πρωταγωνίστησαν τα περίφημα τάγματα θανάτου του πρώην δικτάτορα Ντιβαλιέ, πατέρα και γιου. Και οι δύο κατάφεραν σε πολύ μικρό διάστημα να απογοητεύσουν τη λαϊκή τους βάση, όλους εκείνους που τους στήριξαν. Κράτησαν στάση αναμονής απέναντι στην ελίτ της χώρας τους, έκαναν τη μια παραχώρηση μετά την άλλη, δεν έδειξαν καμιά εμπιστοσύνη στις λαϊκές οργανώσεις. Και φυσικά, παρ' όλα αυτά, πολεμήθηκαν από τον ιμπεριαλισμό, την ολιγαρχία, την Εκκλησία.

Μ' άλλα λόγια, απέδειξαν για μια ακόμα φορά ότι με ημίμετρα δεν αλλάζει η κατάσταση, ένα δίδαγμα ιδιαίτερα χρήσιμο σήμερα για τη Λατινική Αμερική και το πλήθος των «προοδευτικών» της κυβερνήσεων. Χωρίς την κατάληψη της εξουσίας δεν υπάρχει δυνατότητα να γίνουν οι βαθιές αλλαγές που χρειάζονται οι λαοί. Οι εκλογές δε λύνουν το πρόβλημα, όταν παραμένουν άθικτες οι δομές του αστικού κράτους.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ!

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ) καταδικάζει τις ρατσιστικές επιθέσεις μελών της «Χρυσής Αυγής» και άλλων φασιστών ενάντια σε μετανάστες στο κέντρο και σε συνοικίες της Αθήνας.

Καταγγέλλουμε όλες τις ελληνικές κυβερνήσεις που όχι μόνο δεν έλυσαν κανένα από τα προβλήματα που ταλαιπωρούν χρόνια τώρα τους μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά επιπλέον στήριξαν και συνεχίζουν να στηρίζουν τον περίφημο κανονισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Δουβλίνο ΙΙ». Υποτίθεται ότι προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα με μέτρα καταστολής, από τη μια στα σύνορα με τη συμμετοχή του FRONTEX και την κατασκευή του «τοίχου» στον Έβρο, και από την άλλη με συλλήψεις, εγκλεισμούς και απελάσεις ανθρώπων που ήρθαν στη χώρα μας για να ξεφύγουν από ιμπεριαλιστικούς πολέμους, καταστολή, φτώχεια, υπανάπτυξη.

Καλούμε τον ελληνικό λαό, και πρώτα απ' όλα τους Έλληνες εργαζόμενους και ανέργους να απομονώσουν τα φασιστικά στοιχεία, να σταθούν στο πλάι των μεταναστών και προσφύγων σε κοινούς αγώνες για τα δικαιώματά τους ενάντια στην κρατική βία και καταστολή. Τα προβλήματα των Ελλήνων και των ξένων εργαζομένων είναι κοινά και ο μόνος δρόμος είναι η ενότητα και η αλληλεγγύη. Καλούμε εργαζόμενους και ανέργους, γυναίκες και άντρες, νέους και νέες να σταθούν στο πλευρό των μεταναστών και προσφύγων για το δικαίωμά τους στο άσυλο, σε ανθρώπινες συνθήκες ζωής στη χώρα μας για όσους θέλουν να μείνουν, για τη διευκόλυνση όλων εκείνων που θέλουν να φύγουν για να πάνε σε άλλες χώρες.

11 ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2012

Όχι στην Ευρώπη φρούριο.
Έλληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι

➤➤➤

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ ΦΙΞ

Η ΕΕΔΔΑ δε θα μπορούσε ούτε και φέτος να λείψει από τις εκδηλώσεις που διοργανώθηκαν από την Κομματική Οργάνωση Αττικής του ΚΚΕ στο Πάρκο ΦΙΞ στις 13 Ιούλη, για έλληνες και μετανάστες εργαζόμενους.

Στο δικό της περίπτερο μέλη και φίλοι της Επιτροπής μας συζήτησαν με τους επισκέπτες για τις δραστηριότητες της ΕΕΔΔΑ και μοίρασαν πλατιά τις δύο καταγγελίες που ακολουθούν, ένα θέμα που εκείνη την περίοδο βρισκόταν στο επίκεντρο της επικαιρότητας και που πολύ φοβόμαστε ότι θα συνεχίσει να απασχολεί και θα ενταθεί ακόμα περισσότερο.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ-ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Η Ελληνική Επιτροπή Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης (ΕΕΔΔΑ) ενώνει τη φωνή της με ολόκληρο το προοδευτικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα και καταδικάζει την απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης για τη δημιουργία 30 στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών και προσφύγων σε 10 περιφέρειες της χώρας μας.

Όλες οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις, σε πλήρη σύμπνοια με ξένα ιμπεριαλιστικά κέντρα, εφάρμοσαν κάθε είδους επεκτατική πολιτική, συμμετείχαν σε επιθετικούς πολέμους με το μανδύα της ειρηνευτικής δύναμης και στην εκμετάλλευση λαών. Έτσι, δημιούργησαν στρατιές μεταναστών και προσφύγων, που αναζήτησαν ένα ασφαλέστερο αύριο στην «πολιτισμένη» δύση, όπου στοιβάχτηκαν σε περιοχές χωρίς τις κατάλληλες υποδομές, δημιουργώντας εκρηκτική κατάσταση για τους ίδιους και τους ντόπιους κατοίκους.

Ύστερα τους παρουσίασαν σαν υπεύθυνους για την αυξανόμενη εγκληματικότητα, την εκρηκτική ανεργία, την υποβάθμιση των όρων διαβίωσης του ντόπιου πληθυσμού. Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθούν φαινόμενα εθνικισμού, ρατσισμού, ξενοφοβίας, διάσπασης, όλα πολύ χρήσιμα για τους κυβερνώντες προκειμένου να συνεχίσουν να εφαρμόζουν την ίδια πολιτική.

Τώρα, υποκριτικά καμώνονται ότι θέλουν να λύσουν το πρόβλημα με τη δημιουργία στρατοπέδων όπου θα στοιβάζονται μετανάστες και πρόσφυγες ώσπου να απελαθούν στις χώρες τους, όπου τους περιμένει ένα ακόμα πιο δυσοίωνο μέλλον. Και για την άλωση των εγχώριων συνειδήσεων, χρησιμοποιούν το σαθρό επιχείρημα της δημιουργίας θέσεων εργασίας με τη μορφή δεσμοφυλάκων.

Οι μετανάστες και πρόσφυγες δεν έχουν ανάγκη από τέτοιου είδους στρατόπεδα αλλά από κέντρα υποδοχής ανοιχτά, με ανθρώπινες και αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και σίτιση και παροχή εγγράφων χωρίς περιορισμούς για να ταξιδέψουν στις χώρες επιλογής τους.

Έλληνες και ξένοι ενωμένοι και αποφασισμένοι θα γκρεμίσουν τις πολιτικές που εξαθλιώνουν τη ζωή τους και υποθηκεύουν το μέλλον τους.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ

Στις **23 Μάη πραγματοποιήθηκε η χρονιάτικη Γενική Συνέλευση της ΕΕΔΔΑ,** στην αίθουσα συνεδριάσεων της **Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Λογιστών.** Η συνέλευση ήταν απολογιστική.

Την εισήγηση παρουσίασε η **Πρόεδρος Μάρη Λαυρεντιάδου** και τις επιμέρους παρουσιάσεις των Τμημάτων οι αντίστοιχοι υπεύθυνοι.

Στη συζήτηση που ακολούθησε, η συμμετοχή ήταν πολύ καλή. Έγινε θετική κριτική για τη δράση της οργάνωσης και, επίσης, πολλές και εποικοδομητικές σκέψεις και προτάσεις για το πώς θα προχωρήσουν οι δραστηριότητες καλύτερα στο επόμενο διάστημα.

Ακούστηκαν προτάσεις για εκδηλώσεις σε περιφερειακούς δήμους σε συνεργασία με τους τοπικούς φορείς, που θα δώσουν άλλη ώθηση στην οργάνωση και άνοιγμά της σε πλατύτερο κόσμο. Για νέα αρθρογραφία, που θα βελτιώσει την ηλεκτρονική έκδοση του περιοδικού. Για τη συνέχιση της συνεργασίας με αδελφές οργανώσεις του εξωτερικού, όπως για παράδειγμα της Παλαιστίνης και της Λατινικής Αμερικής, παρά τις δυσκολίες και αντιξοότητες. Για την ενίσχυση των οικονομικών της οργάνωσης, που έχουν μειωθεί δραματικά τα τελευταία χρόνια.

Με το τέλος της συνέλευσης, όλοι έφυγαν με την αισιοδοξία ότι τα πράγματα θα πάνε καλύτερα και με περισσότερο κουράγιο για να αντιπαλέψουν τις δυσκολίες που υπάρχουν, έτσι ώστε να πραγματοποιηθούν όσα προτάθηκαν με επιτυχία.

Ελπίζουμε ότι οι σκέψεις και προτάσεις θα μετατραπούν σε έργα με τη βοήθεια και το μεράκι όλων των φίλων και μελών της ΕΕΔΔΑ.

Η ΕΕΔΔΑ ΣΤΟ ΓΙΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Η καρδιά της εργατικής τάξης χτύπησε τη φετινή Πρωτομαγιά έξω από τις πύλες της Ελληνικής Χαλυβουργίας, μαζί με τους απεργούς χαλυβουργούς, που έκλειναν 152 μέρες απεργίας και αγώνα για καλύτερους μισθούς και ενάντια στις απολύσεις συναδέλφων τους.

Η ΕΕΔΔΑ δεν θα μπορούσε να λείψει από μια τέτοια εκδήλωση αλληλεγγύης και συμπαράστασης. Οι προσπάθειες, που είχαν γίνει όλο το προηγούμενο διάστημα να διεθνοποιηθεί το ζήτημα της ηρωικής απεργίας των χαλυβουργών, με υλική και ηθική βοήθεια από τη γαλλική οργάνωση Secours Populaire, δεν μπορούσε παρά να είναι ο προπομπός για τη συμμετοχή μας αυτή.

Η φετινή Πρωτομαγιά θα μπει στον κατάλογο των αγωνιστικών κινητοποιήσεων που συνεγείρουν, γιατί η ενότητα της εργατικής τάξης γίνεται πράξη και η αλληλεγγύη παράδειγμα για τις επερχόμενες γενιές.

Η ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Για άλλη μια χρονιά μέλη και φίλοι της ΕΕΔΔΑ συμμετείχαν στο γιορτασμό της Μαραθώνιας Πορείας Ειρήνης, που διοργάνωσε η ΕΕΔΥΕ, στις 20 του Μάη.

Το τεράστιο πανό της ΕΕΔΔΑ, με το σύνθημα «Η αλληλεγγύη το όπλο των λαών», έκανε αισθητή την παρουσία του σε όλη τη διάρκεια της πορείας από την Αγία Παρασκευή μέχρι το Πεντάγωνο, όπου τέλειωσε τη φετινή χρονιά η πορεία με την ομιλία του Προέδρου της ΕΕΔΥΕ, Σταύρου Τάσσου, καθώς και με πολύ όμορφη μουσική και αγωνιστικά τραγούδια.

Άλλη μια επέτειος της Μαραθώνιας Πορείας τέλειωσε, άλλη μια υπόσχεση δόθηκε από όσους συμμετείχαν ότι οι αγώνες όλων των αγωνιστών δεν θα ξεχαστούν ποτέ, θα συνεχίσουν να εμψυχώνουν, να παραδειγματίζουν και να συνεγείρουν. Γιατί οι μέρες που έρχονται θα είναι δύσκολες, σκληροί αγώνες θα απαιτηθούν και η συμμετοχή όλων θα γίνει απαραίτητη για να νικήσει η ελπίδα και να ξημερώσει ένα καλύτερο αύριο για τις γενιές που έρχονται.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛ

Η ΕΕΔΔΑ και η Λαϊκή Μέριμνα Γαλλίας (Secours Populaire Francais, SPF) ενώσαμε τις δυνάμεις μας και μεταφέραμε στις αρχές του Απρίλη από τη Γαλλία στην Ελλάδα 27 τόνους επισιτιστικής βοήθειας με είδη πρώτης ανάγκης, τα οποία παραδόθηκαν σε εργαζόμενους και ανέργους και τις οικογένειές τους στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος και στο εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο.

Σήμερα, που μια νέα κατάσταση εδραιώνεται στη χώρα μας λόγω της βίαιης επίθεσης στα κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα των εργαζομένων, η ανάγκη της καθημερινής επιβίωσης είναι προτεραιότητα. Όχι μόνο αυτών που αγωνίζονται αλλά και αυτών που δεν έχουν ακόμη συνειδητοποιήσει την ανάγκη διεκδίκησης και σύγκρουσης με αυτούς που τους καταστρέφουν τη ζωή. Η ανεργία που βιώνει πάνω από 1,5 εκατομμύριο του ενεργού πληθυσμού της χώρας κάνει δύσκολη έως αβάστακτη την καθημερινή επιβίωση, στερεί την πρόσβαση σε αγαθά και υπηρεσίες που θα έπρεπε να παρέχονται σε όλους ως αποτέλεσμα της προόδου και της τεχνολογικής εξέλιξης. Δυσκολεύει τη συμμετοχή στους αγώνες για πρόοδο και ευημερία και στην κάθε μορφή διεκδίκησης μια καλύτερης ζωής. Καταδικάζει στην ανέχεια μικρά παιδιά, γέροντες και όλους όσοι έχουν άμεση ανάγκη στήριξης, όπως οι μετανάστες και πρόσφυγες. Βγάζει μεγάλες ομάδες του πληθυσμού στο περιθώριο. Είμαστε πεισμένοι ότι η επαφή με οργανώσεις που θεωρούν την αγωνιστική αλληλεγγύη όπλο των λαών για χειραφέτηση θα δώσει τους καρπούς της. Αρκεί να είναι μαζική, με ξεκάθαρο στόχο, χωρίς αποκλεισμούς και με διάθεση να αγκαλιάσει με πρωτοβουλίες και δραστηριότητες το μεγαλύτερο μέρος του λαού που υποφέρει. Δεν πρέπει να αφήσουμε τους συμπολίτες μας να ζουν σε καθεστώς τρομοκρατίας.

Για την ΕΕΔΔΑ είναι σημαντικό αυτοί από τους οποίους στερούν το δικαίωμα στην εργασία και τη ζωή να αντέξουν στον αγώνα που κάνουν. Η σημασία του αγώνα θα κριθεί από το πόσο θα συμβάλει και συμμετάσχει και ο υπόλοιπος λαός ώστε να αντισταθεί σε αυτή την επίθεση που δέχεται. Έχουμε ανάγκη να διεθνοποιήσουμε την αλληλεγγύη και αυτό αφορά και τους Έλληνες, αλλά ειδικά την εργατική τάξη που είναι και αυτή που παράγει τον πλούτο. Η ΕΕΔΔΑ εδώ και 31 χρόνια συμβάλλει προς αυτή την κατεύθυνση, κόντρα σε πολέμους και αδικίες κάθε είδους και δεν θα μπορούσε παρά να πάρει μια αντίστοιχη πρωτοβουλία.

Με το που έφτασαν στη Γαλλία τα μηνύματα ότι ο ελληνικός λαός χρειάζεται στήριξη το Secours Populaire Français, μια από τις μεγαλύτερες ανθρωπιστικές οργανώσεις στη Γαλλία και στην Ευρώπη, πρότειναν αποστολή επισιτιστικής βοήθειας στην Ελλάδα. Η ΕΕΔΔΑ συμμετέχει μαζί με τη Λαϊκή Μέριμνα Γαλλίας στο Ευρωμεσογειακό Δίκτυο για την Αλληλεγγύη (Réseau Euro méditerranéen pour la Solidarité) το οποίο συγκεντρώνει 22 μέλη και συνεργάτες και στοχεύει στην ενίσχυση της αλληλεγγύης μεταξύ των ευρωμεσογειακών λαών, στη διατήρηση της κοινωνικής ζωής σε χώρες που αντιμετωπίζουν σημαντικές αλλαγές και όπου η ζωή των πλέον ευάλωτων τμημάτων απαιτεί προστασία. Είναι η συμμετοχή στο δίκτυο αλληλεγγύης με τους συναδέλφους από τη Γαλλία που έδωσε την ευκαιρία για τη συγκεκριμένη δραστηριότητα.

ΣΤΗ ΝΑΥΠΗΓΟΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ ΗΝΙΚΗΣ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑΣ ΣΤΟΝ ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟ

Επιλέξαμε δύο χώρους για αυτήν την πρώτη εκδήλωση αλληλεγγύης. Η χαλυβουργία (οι βιομηχανίες επεξεργασίας μετάλλου γενικότερα) και η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη αποτελούν εξαιρετικά σημαντικούς παραγωγικούς τομείς της Ελλάδας όπου οι εργαζόμενοι είναι ιδιαίτερα εξειδικευμένοι και διαθέτουν πολύ σημαντικές γνώσεις οργάνωσης της παραγωγής. Ο πρόεδρος του Συνδικάτου Μετάλλου Πειραιά, Σωτήρης Πουλικόγιαννης, περιέγραψε κατά την επαφή μας πως τα συνδικάτα είχαν πολύ σημαντικές κατακτήσεις όπως το επτάωρο, αλλά πως τα δικαιώματα των εργαζομένων από το 2008 υφίστανται ολομέτωπη επίθεση. Ενδεικτικά το 2008 στη Ζώνη του Περάματος απασχολούνταν 6.500 άτομα, σήμερα απασχολούνται λιγότεροι από 500 και το μεροκάματο έχει πέσει στα 30 ευρώ/ημέρα. Οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται τι σημαίνει σκλαβιά τον 21ο αιώνα.

Στο εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο οι εργαζόμενοι απεργοί εμπιστεύονται τη δύναμή τους και πιστεύουν στη δυνατότητά τους να οργανώσουν την παραγωγή με τρόπο που θα υπηρετεί τα συμφέροντα του λαού της χώρας. Αυτό προέκυψε από συζήτηση με τον πρόεδρο και άλλα μέλη του σωματείου για το πώς ξεκίνησε η απεργία, για το πώς οι εργαζόμενοι έφτασαν ενωμένοι σαν μια γροθιά να αγωνίζονται για να μην υλοποιηθούν οι απολύσεις, οι μειώσεις μισθών, η εκ περιτροπής εργασία κ.ά.. Όπως οι ίδιοι είπαν δεν υπήρξαν ταλαντεύσεις. Ήταν από την αρχή αποφασισμένοι να προχωρήσουν μέχρι τέλους... Το σωματείο των εργαζομένων στην Ελληνική Χαλυβουργία αποφάσισε μετά από 9 μήνες ηρωικού αγώνα να αναστείλει την απεργία και να συνεχίσει τον αγώνα με άλλες μορφές, ώστε να αποκρουστεί η προσπάθεια να διασπαστούν και να φθαρούν από τη συντεταγμένη επίθεση του Μάνεση και του ελληνικού κράτους που στηρίζει την εργοδοσία. Η γενική συνέλευση θεώρησε πως έτσι θα προσεγγιστούν οι στόχοι που τίθενται για το μέλλον με μεγαλύτερη ασφάλεια, ενώ είναι διάσπαρτη η πεποίθηση πως η φλόγα που άναψε η χαλυβουργία θα μείνει αναμμένη και θα ανάψει και αλλού.

Εκφράζουμε για μια ακόμα φορά την αμέριστη αλληλεγγύη μας σε κάθε έναν που «παλεύει για την αξιοπρέπεια, την τιμή τη δική του και της τάξης του, που έβαλε το «εμείς» πάνω από το «εγώ» του».

Για εμάς αντίστοιχοι εργαζόμενοι είναι που θα σηκώσουν το μεγαλύτερο βάρος του αγώνα, θα παραδειγματίσουν με την εμπειρία που αποκτούν και θα συνεχίσουν να δίνουν μαθήματα αγωνιστικής αλληλεγγύης και διεκδικητικής στάσης ζωής τόσο απέναντι σε όσους βρίσκονται σε ανάγκη, σε όσους έχουν βρεθεί έξω από την παραγωγή και σταδιακά πετιούνται και έξω από τη σημερινή κοινωνία, όσο και απέναντι σε όσους φοβούνται το μέλλον και δεν πιστεύουν πως ο αγώνας για ένα καλύτερο αύριο είναι ο μόνος εφικτός αγώνας.

Οι ομιλίες εκ μέρους της ΕΕΔΔΑ και του SPF που έγιναν στη Ναυπηγοεπισκευαστική και στη Χαλυβουργία παρουσιάστηκαν την ίδια μέρα σε συνέντευξη τύπου στην ΕΣΗΕΑ. Η ΕΣΗΕΑ παραχώρησε την αίθουσα και εκπρόσωποί της χαιρέτισαν τη συνάντηση παρουσιάζοντας την κατάσταση στον κλάδο τους. Τη δράση κάλυψε το ραδιόφωνο του 902 και η εφημερίδα Ριζοσπάστης. Ρεπορτάζ δημοσίευσε η εφημερίδα Humanité και Humanité Dimanche και πρόβαλε η τηλεόραση της NET.

ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Δεν πρόφτασαν να κοπάσουν οι ιαχές χαράς για την «ειρήνη» που θα έφερνε η διχοτόμηση του Σουδάν σε Νότιο και Βόρειο και η απογοήτευση ακολούθησε με γοργό βήμα. Πώς θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά, άλλωστε; Ποτέ ο χωρισμός, βίαιος ή μη, μιας χώρας δεν έφερε θετικά αποτελέσματα για το λαό της.

Την ώρα που το Γραφείο Συντονισμού Ανθρωπιστικών Υποθέσεων του ΟΗΕ προειδοποίησε ότι, στο άμεσο διάστημα, ο μισός πληθυσμός του Νότιου Σουδάν θα αντιμετωπίσει το φάσμα της πείνας. Την ώρα που ήδη έχουν εμφανιστεί τα πρώτα δείγματα υποσιτισμού ανάμεσα στους πρόσφυγες, που μετακινούνται σε καταυλισμούς μεταξύ του βόρειου και νότιου τμήματος της χώρας. Την ώρα που αυτή η κατάσταση εμφανίζεται σαν αποτέλεσμα μιας σειράς γεγονότων, όπως οι συνεχιζόμενες συγκρούσεις στη μεθόριο Νότιου και Βόρειου Σουδάν, η βία ανάμεσα σε αγροτικές και κτηνοτροφικές κοινότητες για τη διανομή νερού και εδαφών, το σταμάτημα εξόρυξης πετρελαίου στο Νότιο Σουδάν εξαιτίας των ανεπίλυτων διαφορών ανάμεσα στις δυο χώρες, την ίδια στιγμή ο νοτιοσουδανικός στρατός, ενεργώντας σαν όλα να λειτουργούν κανονικά, ανακοίνωσε την αγορά αντιαεροπορικών πυραύλων!

Και όχι μόνο αυτό. Ακόμα και οι προσπάθειες για ειρηνευτικές συνομιλίες δεν καρποφόρησαν, αφού αξιωματούχοι του Νότου και του Βορρά, που συναντήθηκαν στην Αντίς Αμπέμπα γι' αυτόν το λόγο, αποχώρησαν από τη συνάντηση ανακοινώνοντας ότι δεν κατάφεραν να γεφυρώσουν τις διαφορές τους για το χωρισμό των συνόρων τους. Οι δε στρατιωτικές εχθροπραξίες στα κοινά σύνορα δημιουργούν φόβους ότι ο πολύχρονος εμφύλιος πόλεμος θα επαναληφθεί. Αυτό, δηλαδή, που υποτίθεται θα σταματούσε η διχοτόμηση της χώρας. Να η ψευδαίσθηση που δημιούργησε στις λαϊκές συνειδήσεις η πολιτικάντικη προεκλογική καμπάνια της σουδανικής σοσιαλδημοκρατίας, που έκανε σημαία της για το χωρισμό του κράτους αυτό ακριβώς το σλόγκαν και καλλιέργησε μια ψευδεπίγραφη προσμονή για τις καλύτερες μέρες που θα ζούσε ο σουδανικός λαός εξαιτίας ακριβώς αυτού του χωρισμού.

Εντωμεταξύ, διεθνείς και περιφερειακοί οργανισμοί και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, φοβούμενοι τον κίνδυνο που ενέχουν για τα συμφέροντά τους η κλιμάκωση της έντασης και οι εχθροπραξίες ανάμεσα στις αντιμαχόμενες στρατιωτικές δυνάμεις, προσπαθούν με κάθε μέσο που διαθέτουν να αποτρέψουν μια μετεξέλιξή τους σε γενικευμένη σύρραξη. Με λίγα λόγια, δεν θα επιτρέψουν με κανένα τρόπο να κινδυνεύσει η εκμετάλλευση του ορυκτού πλούτου, που υπάρχει άφθονος κατά μήκος των συνόρων των δύο χωρών.

Η πετρελαιοφόρος σουδανική περιοχή Χέγκλιγκ αποτελεί απτό παράδειγμα. Ενώ αυτή ανήκει στο Νότιο Κορντοφάν, παράγει το 50% του βορειοσουδανικού πετρελαίου. Από εκεί, λοιπόν, ξεκίνησαν σποραδικές εχθροπραξίες ανάμεσα στο νότιο και βόρειο στρατό και τις ένοπλες στρατιωτικές δυνάμεις και έγινε αιτία η νοτιοσουδανική κυβέρνηση να κατηγορήσει τη βορειοσουδανική ότι χρησιμοποιεί το Χέγκλιγκ σαν ορμητήριο για την εξαπόλυση χερσαίων και εναέριων επιθέσεων εναντίον της.

Όταν ο νοτιοσουδανικός στρατός κατέλαβε το Χέγκλιγκ, ξεκίνησαν οι παρεμβάσεις και πιέσεις από κάθε πλευρά: από διεθνείς οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ, περιφερειακούς όπως η Αφρικανική Ένωση και ο Αραβικός Σύνδεσμος, εκπρόσωπους ιμπε-

ριαλιστικών κρατών όπως οι ΗΠΑ και η Κίνα, παρά τις μεταξύ τους αγεφύρωτες αντιθέσεις. Ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ ονόμασε την κατάληψη «μια σαφώς παράνομη ενέργεια» και το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε καταδικαστική απόφαση. Σαν αποτέλεσμα αυτών των πιέσεων, οι Νοτιοσουδανοί ανακοίνωσαν την αποχώρηση των στρατευμάτων τους από το Χέγκλιγκ δηλώνοντας, ταυτόχρονα, ότι εξακολουθούν να θεωρούν την περιοχή σαν τμήμα της εδαφικής τους επικράτειας, ενώ ο Βορειοσουδανός πρόεδρος πανηγύρισε για την, τάχα, προσωπική του νίκη επί του θέματος.

Φυσικά, δεν βιώνει μόνο ο Νότος αυτή την έκρυθμη κατάσταση. Είναι και ο Βορράς που αντιμετωπίζει τις δικές του δυσκολίες. Πιο συγκεκριμένα, ο υπουργός Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας του Βορρά ανάγγειλε νέα μέτρα λιτότητας, όπως αύξηση των φόρων κατανάλωσης αγαθών, υποτίμηση του εθνικού νομίσματος έναντι των ξένων, συγχώνευση υπουργείων με ταυτόχρονες απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, περικοπές μισθών και άλλα μέτρα, γνωστά πια σε όλο το καπιταλιστικό στερέωμα. Φοιτητές του πανεπιστημίου του Χαρτούμ, αγανακτισμένοι από την πολύχρονη καταπίεση και εκμετάλλευση σαν αποτέλεσμα της στρεβλής καπιταλιστικής ανάπτυξης του ισλαμικού καθεστώτος, που διογκώθηκε εξαιτίας της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, ξεκίνησαν διαδηλώσεις.

Οι διαδηλώσεις αυτές, μικρές και περιορισμένες αρχικά, όχι μόνο εξαπλώθηκαν σε όλες τις μεγάλες πόλεις του βορρά με τη συμμετοχή εργαζομένων και επαγγελματιών από διάφορους κλάδους αλλά και διευρύνθηκαν με άλλες μορφές αντίδρασης όπως καθιστικές διαμαρτυρίες, οδοφράγματα, αποκλεισμούς κεντρικών οδικών αρτηριών, αλλά και με κυρίαρχο αίτημα όχι μόνο την οικονομική ανακούφιση των λαϊκών στρωμάτων αλλά και την ανατροπή της κυβέρνησης του Ομάρ αλ Μπασίρ.

Πεδίον δράσης λαμπρό για όλα τα κόμματα του συστήματος που, αρπάζοντας την ευκαιρία, προσπαθούν όχι μόνο να καρπωθούν τη δικαιολογημένη λαϊκή αγανάκτηση προς όφελός τους αλλά και να τη διοχετεύσουν σε κανάλια ακίνδυνα για το πολιτικό σύστημα έτσι ώστε να μη θιγούν τα όσια και ιερά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Τα γεγονότα του βορρά και του νότου δεν φαίνεται, με μια πρώτη ανάγνωση, να έχουν σχέση μεταξύ τους. Όμως, και ο πιο αδαής που θα εξετάσει τις δυο αυτές περιπτώσεις θα συνειδητοποιήσει ότι είναι άμεσα και άρρηκτα δεμένες μεταξύ τους.

Σε μια περίοδο που οι ιμπεριαλιστές ολοένα και περισσότερο σφίγγουν τον κλοιό τους γύρω από τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής και του Ιράν, γιατί οι ενεργειακές τους ανάγκες αυξάνονται ραγδαία, μπαίνει και η Αφρική με τον τεράστιο πλούτο της στο στόχαστρό τους. Το Σουδάν δεν θα μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση. Όλα αυτά δείχνουν καθαρά ότι όταν οι ιμπεριαλιστές χαράζουν τα νέα σύνορα με το αίμα των λαών, οι λαοί δεν έχουν άλλο δρόμο παρά να έρθουν σε ρήξη μαζί τους και να επιλέξουν ένα δικό τους δρόμο ανάπτυξης, ειρήνης και προκοπής. Γιατί οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χάσουν παρά μόνο τις αλυσίδες τους. Αντίθετα, έχουν πολλά να κερδίσουν για τους ίδιους και για τις μελλοντικές γενιές.

ΟΙ ΒΑΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΓΙΟΥ

Χέλα Χάασε

Μετάφραση: Γιάννης Ιωαννίδης
Εκδόσεις Καστανιώτη

Της **Άννεκε Ιωαννάτου**

Όταν η λογοτεχνία είναι ιστορική και ντοκουμενταρισμένη και μας φέρνει κοντά σε μια πραγματικότητα για πολλούς άγνωστη, εκπληρεί ρόλο σημαντικό. Σ'αυτή την κατηγορία βιβλίων ανήκει και το «Οι βαρόνοι του τσαγιού» της Χέλα Χάασε, που μας πάει στο νησί Ιάβα, τμήμα των ολλανδικών αποικιών στις λεγόμενες Ανατολικές Ινδίες. Η συγγραφέας σε πολλά από τα βιβλία της επικρίνει το αποικιοκρατικό καθεστώς και εφιστά την προσοχή στα φαινόμενα φυλετικών διακρίσεων, όπως ανάγονται τελικά στις οικονομικοκοινωνικές σχέσεις. Στο παρόν βιβλίο παρακολουθούμε από κοντά τα πάθη και τα καμώματα ολλανδικών οικογενειών, ιδιοκτητών φυτειών τσαγιού και εμπόρων. Σ' έναν απολογισμό, η συγγραφέας θα τονίσει ότι πρόκειται για μυθιστόρημα, αλλά ωστόσο όχι για «φανταστική μυθιστορία», διότι «η ερμηνεία των χαρακτήρων και των γεγονότων βασίζεται σε γράμματα και άλλα ντοκουμέντα που τέθηκαν στη διάθεσή μου από το ίδρυμα 'Αρχείο Τσαγιού των Ανατολικών Ινδιών και της Οικογένειας'».

Το βιβλίο «Οι βαρόνοι του τσαγιού» ρίχνει μια βαθύτερη ματιά -χωρίς ωστόσο να φτάσει το μαχαίρι στο κόκκαλο, αλλά εξ απαλών ονύχων- στη φύση του αποικιοκρατικού συστήματος. Μέσα από αρκετές κριτικές νότες ξεπροβάλλει η άλλη πλευρά, η πλευρά του ινδονησιάνικου λαού, του λαού της Ιάβα. Ο Ρούντολφ Κέρκχοβεν, ένας τεχνολόγος χημικός, που μόλις αποφοίτησε από το Πολυτεχνείο του Ντελφτ, φεύγει το 1871 για τις Ανατολικές Ινδίες. Προηγήθηκαν τριάντα πέντε συγγενείς του τα τελευταία τριάντα χρόνια, δημιουργώντας κατά κάποιο τρόπο μια δυναστεία που ήθελε να εισαγάγει ένα καλύτερο σύστημα γεωργίας και οικονομίας εκεί και ορισμένοι απ' αυτούς ήταν υπέρ μιας πιο δίκαιης μεταχείρισης του άγρια εκμεταλλευμένου ντόπιου λαού. Το χρονικό διάστημα που καλύπτει το βιβλίο είναι το 1870-1917. Το αποικιοκρατικό σύστημα διανύει τις τελευταίες δεκαετίες του. Βρισκόμαστε στην απομονωμένη τεϊοφυτεία του Γκάμπουνγκ στο Πρεάνγκερ στην Ιάβα.

Μια ένοχη συνείδηση

Στις αρχές του 19ου αιώνα, ο τότε Γενικός Διοικητής Ντάντελς, δηλαδή ο ανώτερος εκπρόσωπος της Ολλανδικής Αποικιακής Κυβέρνησης, είχε βάλει να κατασκευάσουν την Ταχυδρομική Οδό στην Ιάβα, έργο σπουδαίο και αναγκαίο για τις μεταφορές, το οποίο όμως πραγματοποιήθηκε θυσιάζοντας πλήθος Ιαβανέζων για να φτιαχτεί. Στο βιβλίο μας έρχεται ο απόηχος των τρομερών γεγονότων με τη μορφή μιας γριάς, η οποία ακολουθεί δύο απόγονες αυτού του Γενικού Διοικητή: «Είπε ότι ήξερε ποιες ήμασταν και πού μέναμε και ότι καταγόμασταν από το Μεγάλο Κύριο που έφτιαξε την Ταχυδρομική Οδό στην Ιάβα και μας περιτριγυρίζουν πολλά πνεύματα νεκρών, μέρα και νύχτα, τα οποία μας μισούν και θα μας φέρνουν κακοτυχία, επειδή εκείνος ο Μεγάλος Κύριος έχει πολλά κρίματα στη συνείδησή του απέναντι στο λαό της Ιάβα. (...) εκείνη η γυναίκα βρίσκεται πάντα κοντά μας, τη βλέπω στην άκρη του δρόμου όταν φεύγουμε με την άμαξα. Με κοιτάει μονάχα, μα θαρρείς και πέφτει μια σκιά επάνω μου. Τα λόγια της έρχονται διαρκώς στο μυαλό μου, ότι θα υπάρξει πολύς θάνατος και κακοτυχία στη ζωή μας, ότι μας περιτριγυρίζει ένα σμήνος πνευμάτων που θέλουν να μας βλάψουν». (σελ. 214-215).

Ο Ρούντολφ, ο πρωταγωνιστής του έργου, ενοχλείται από την αφ' υψηλού συμπεριφορά της αδερφής του Μπέρτα απέναντι στο ιαβανέζικο προσωπικό: «Η Μπέρτα συνέχισε να μιλάει με τις υπηρέτριες στο κατώφλι. Όπως και χθες, (ο Ρούντολφ) εξεπλάγη με τον κοφτό και προστακτικό τόνο με τον οποίο απευθύνονταν οι Ευρωπαίοι στους ντόπιους» (σελ. 85/86).

Το βιβλίο υιοθετεί μια κριτική στάση, η οποία, όμως, αφορά κυρίως τη διαχείριση της κατάστασης εκ μέρους των Ευρωπαίων. Δεν στέλνει ανατρεπτικό μήνυμα σ' ό,τι αφορά την ίδια τη φύση του αποικιοκρατικού συστήματος, αν και αγ-

γίζει κάποιες οικονομικές βάσεις δίνοντας δίκιο στον ντόπιο πληθυσμό. Κυρίως μαθαίνουμε για τις καλλιέργειες και τις σχέσεις μιας συγκεκριμένης ευρύτερης ολλανδικής οικογένειας με μακρόχρονη ιστορία στις Ανατολικές Ινδίες - η ολλανδική παρουσία εκεί χρονολογείται από τις απαρχές του 17ου αιώνα. Δηλαδή, έχουν περάσει πάνω από τρεις αιώνες την εποχή του βιβλίου και αρκετοί είχαν ανακατευτεί με τον ντόπιο πληθυσμό γεννώντας ένα νέο «είδος», όπως σε όλες τις αποικίες: οι μιγάδες με τις επακόλουθες διακρίσεις ανάμεσα στους «καθαρούς» Ευρωπαίους, γέννημα-θρέμμα της Ολλανδίας, τους γεννημένους στην Ινδονησία «καθαρούς», τους μιγάδες και τέλος τους «καθαρούς» ντόπιους.

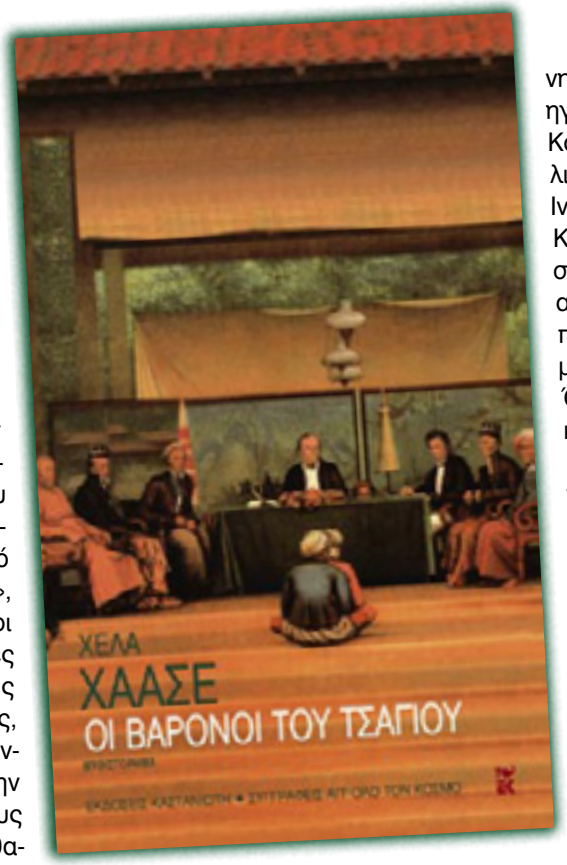

Ταξικές περιπλοκές

Είναι αρκετά περιπλεγμένα τα πράγματα, διότι υπήρχε και η καταπίεση εκ μέρους των ντόπιων αρχόντων σε βάρος του ίδιου του λαού τους και συχνά σε αγαστή συνεργασία με τους αποικιοκράτες. Πάντα συσπειρώνονται οι «από πάνω», αν είναι να πνίξουν λαϊκές εξεγέρσεις και μπορείς να δεις τις –φαινομενικά– πιο «περίεργες» συμμαχίες. Φυσικά, σ' αυτά τα πλαίσια οι δωροδοκίες, οι εξαγορές, αλλά και οι σφαγές δίνουν και παίρνουν. Στο «Οι βαρόνοι του τσαγιού» έρχεται εδώ κι εκεί ο απόηχος εξεγέρσεων, όπως στις σελίδες 301-304: «Στις επισκέψεις που έκανε στις φυτείες κιγχόνης στα υψίπεδα του Πενγκαλέγκαν, ο Ρούντολφ είδε κατάπληκτος ότι οι ιδιοκτήτες και οι επιστάτες περιφέρονταν στη δουλειά οπλισμένοι. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι στο Πρεάνγκερ υπήρχε κίνδυνος εξέγερσης του ντόπιου πληθυσμού. Ο Ρούντολφ ήταν πεπεισμένος ότι ένας καλός γαιοκτήμονας, που μεταχειριζόταν δίκαια και σωστά το προσωπικό του, δεν είχε λόγο ν' ανησυχεί. (...) Όταν ξέσπασε μια αιματηρή ταραχή σε κάποια φυτεία πάνω από το Μπάουτενζορχ, όπου σκοτώθηκαν σαράντα άτομα και τραυματίστηκαν εβδομήντα, απέδωσε την τραγωδία στην ανεύθυνη κατά τη γνώμη του συμπεριφορά του ιδιοκτήτη, ο οποίος, όπως άκουσε, είχε στείλει μέσα σε μερικά χρόνια επτακόσιους χωρικούς απ' το αγρόκτημά του (...) να δικαστούν στο επαρχιακό δικαστήριο λόγω συστηματικής απουσίας από τη δουλειά και άλλων μικρών αδικημάτων».

Ωστόσο, παρ' όλη την ήπια προσέγγιση της συγγραφέα, η οποία έχει γράψει πολλά βιβλία για την πρώην αυτή ολλανδική αποικία –όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε- και ορισμένα με πιο ξεκάθαρες θέσεις υπέρ των Ινδονησιάνων, ιδιαίτερα αυτά που διαδραματίζονται τα χρόνια του απελευθερωτικού αγώνα (το δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1940), το βιβλίο «Οι βαρόνοι του τσαγιού» μας προσφέρει μια ενδιαφέρουσα ματιά «από τα μέσα», προσθέτοντας σελίδες στη γνώση μας για ένα τόπο μακρινό και για τους περισσότερους άγνωστο.

Ο επίλογος

Η Ινδονησία ανακηρύχθηκε ανεξάρτητο κράτος το1945, αλλά ο πόλεμος με τους Ολλανδούς αποικιοκράτες συνεχίστηκε μέχρι το 1949. Πρώτος πρόεδρος της Ινδονησίας έγινε ο Αχμέτ Σουκάρνο, ηγέτης του Ινδονησιακού Εθνικού Κόμματος, ο οποίος προσανατόλισε την εξωτερική πολιτική της Ινδονησίας προς την ΕΣΣΔ και την Κίνα. Η πολιτική αυτή εξέφραζε τα συμφέροντα της αναπτυσσόμενης αστικής τάξης της Ινδονησίας, που συγκρουόταν με τεράστια μονοπώλια, όπως το Στάνταρτ Όιλ, για τις πετρελαιοπαραγωγικές πηγές της χώρας.

Το ΚΚΙνδονησίας, που το 1961 ήταν το τρίτο σε δύναμη κομμουνιστικό κόμμα στον κόσμο, με τρία εκατομμύρια μέλη και μεγάλη επιρροή στο λαό, που είχε αποκτηθεί στον πολύχρονο αγώνα ενάντια στην αποικιοκρατία, στήριξε τον Σουκάρνο σε μέτρα, όπως η εθνικοποίηση μεγάλων ολλανδικών επιχειρήσεων, θεωρώντας τη μεγαλύτερη αντίθεση που είχαν να λύσουν τότε την αντίθεση ανάμεσα στο ινδονησιακό έθνος και τον ιμπεριαλισμό. Το 1965 δυνάμωσε η υπονόμευση της κυβέρνησης Σουκάρνο από τις αστικές δυνάμεις που ήταν προσκείμενες στις ΗΠΑ. Τη νύχτα της 30-9-1965 μια ομάδα αξιωματικών αποπειράθηκε, όπως έλεγε, να αποτρέψει πραξικόπημα από άλλες δυνάμεις του στρατού σε συνεργασία με τη CIA. Ορισμένα μέλη της ΚΕ του ΚΚΙ υποστήριξαν το κίνημα, χωρίς να ενημερώσουν την ΚΕ. Το κίνημα αυτό ηττήθηκε και στη χώρα κυριάρχησαν οι στρατιωτικοί με επικεφαλής τον Σουχάρτο. Το ΚΚΙ κατηγορήθηκε για απόπειρα πραξικοπήματος και ξεκίνησε ενάντιά του μια τεράστια εκστρατεία εξόντωσης, που κορυφώθηκε στις 29-12-1965. Τα στοιχεία μιλάνε για ένα εκατομμύριο, ακόμα και για δύο εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες κομμουνιστές και συνεργαζόμενους στις φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πάντως, πρόκειται για ένα από τα μεγαλύτερα λουτρά αίματος στην ιστορία. Οι περισσότεροι ηγέτες του ΚΚΙ δολοφονήθηκαν. Το Μάρτη του 1966, το ΚΚΙ και οι συνεργαζόμενες οργανώσεις τέθηκαν εκτός νόμου, καθεστώς που εξακολουθεί να υπάρχει μέχρι σήμερα. Τον Απρίλη του 1968 ο Σουχάρτο ανέλαβε και επίσημα πρόεδρος της χώρας μέχρι το 1998.

Σεκόφσκυ Γιώργος
Καφενείο ο Παράδεισος, 2007, Λάδι σε καμβά, 100Χ100 εκ.